

άσκημομούτρουλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσκημομούτρουλλος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄσκημομουτρούλλης < ἄσκημος - μουτρο καὶ - οὐλλής.

Ὁ ἀσύμμετρος τὴν κατασκευὴν τοῦ σώματος, δύσμορφος. Συνών. κακομούτρουλλος.

άσκημομούτσουνος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. (λ. ἄσκημομούρης) — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 58 ἄδ-θημομούτσουνος Κύπρ. ἄσκημομούτσουνος Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα ἢ μούτσουνο.

Ἀσκημομούρης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶναι ἄσκημομούτσουνος σὰ δὲ χοῖρο Κρήτ. Κωπελλὰ ἄσκημομούτσουνη αὐτόθ. Πρῶτερο ὅμως ἀπὸ τοῦτα τὰ ψάρια ἄσκημομούτσουνο εἶναι τὸ βαρθακόψαρο ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν.

άσκημομύτης ἐπίθ. ἐνιαχ. ἄδκεμομύτης Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. μύτι.

Ὁ ἔχων δύσμορφον ρίνα.

άσκημονγός ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. γός.

Δύσμορφος, δυσειδής νέος.

άσκημοντυμένος ἐπίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ντυμένος μετοχ. τοῦ ρ. ντύνω.

Ἀκαλαίσθητα ἐνδεδυμένος σύνηθ.: Λίγο πρὸ πίσω... στέκεται ἡ δούλα... κάπου τριαντάρα, ἀδέξια κόρη ἄσκημοντυμένη Γβλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 95.

άσκημόσπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσκημόσπος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ὄψι.

Ὁ ἔχων τὴν χροιάν τοῦ προσώπου ἄσχημον. Συνών. κακόσπος.

άσκημόπαιδο τὸ, ἄσκημοπαῖδι ἐνιαχ. ἄσκημόπαιδο κοιν. ἄσ-σημόπαιο Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

Δύσμορφον, δυσειδὲς παιδίον ἐνθ' ἄν.: Ὅσο μεγαλώνει γίνεται ἄσκημόπαιδο. Τέτοιο ἄσκημόπαιδο, γὰ τὸ δῆς καὶ γὰ σιχαθῆς! κοιν.

άσκημοπελεκημένος ἰδ. ἄσκημο- (II) 2.

άσκημοπελέκητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδκεμοπελέκητος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημα καὶ τοῦ ἐπιθ. πελεκητός.

Ὁ κακῶς, ἀτέχνως πελεκημένος.

άσκημόπλασμα τό, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πλάσμα.

Ὁ κακὴν κατασκευὴν ἔχων ἄνθρωπος: Τί ἄσκημόπλασμα ποῦ ναι!

άσκημοπλέκω ἰδ. ἄσκημο- (II) 1.

άσκημοποδαράτος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος, τοῦ οὐσ. ποδάρι καὶ τῆς καταλ. -άτος.

Ἀσκημοπόδαρος 2, ὁ ἰδ.

άσκημοπόδαρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἄσκημοπόδαρος Ρόδ. ἄδκεμοπούδαρος Πόντ. (Κερασ.) ἄδκεμοπούδαρος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. ποδάρι. Πβ. τὸν τύπ. θηλ. ἄσκημοποδαρούσα ἐν Πουλλολ. 318 (ἐκδ. G Wagner σ. 188).

1) Ὁ δυσμόρφους πόδας ἔχων Ἀθῆν. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Συνών. ἄσκημοπόδης.

2) Ὁ ἔχων κακόν, δυσοίωνον ποδαρικό, ὁ προξενῶν κακὸν ἐμφανιζόμενος ἢ εἰσερχόμενος κάπου Ρόδ. Συνών. ἄσκημοποδαράτος, κακοπόδαρος.

άσκημοπόδης ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πόδι.

Ἀσκημοπόδαρος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἄσκημοπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲ μ' ἀρέσει, γιατί' εἶναι ἄσκημοπόδα Κρήτ.

***άσκημόπουλλο** τό, ἄσκημοπούλλι Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλο.

Ὁ δύσμορφος ἄνθρωπος: Πῆγε κι ἀγάπησε αὐτὸ τ' ἄσκημοπούλλι.

άσκημοπροσωπιά ἡ, ἀμάρτ. ἄσκημουπροσωπιά Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἄδκεμοπροσωπία Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημοπρόσωπος.

Τὸ νὰ ἔχη τις δυσειδὲς πρόσωπον ἐνθ' ἄν.: Τέτοια ἄσκημουπροσωπιά δὲν ἔχου ἰδεῖ ποτέ 'ς τὴ ζουή μ' Ζαγόρ.

άσκημοπρόσωπος ἐπίθ. πολλαχ. ἄδκεμοπρόσωπος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τοῦ οὐσ. πρόσωπο.

Ὁ δυσειδὲς τὴν ὄψιν, ὁ δύσμορφον ὄψιν ἔχων ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀρρώστια σας ἦτανε μὲ στρίγκλα ἄσκημοπρόσωπη Γβλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 139 Κ' ἐκεῖ ποῦ ἀκόμα... ἤμουνα... ὁ ἀκαμάτης, ὁ ἄσκημοπρόσωπος, ἀγάλη ἀγάλη καταλάβαινα πῶς ἤμουν ἄλλος ΚΠαλαμ. Γράμματ. 1, 152 Βαρέα ἄδκεμοπρόσωπος ἐν' ἡ νύφε Ὁφ. Ἀπαδὰ φύγο ἄδκεμοπρόσωπε! Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄσκημομούρης.

άσκημος ἐπίθ. κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) ἄδκεμος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄδκεμο Καπ. (Ἀραβάν.) ἄσκημος βόρ. ἰδιώμ. ἄδκημους ἱμβρ. ἄσκημους Εὐβ. Θάσ. (Θεολόγ.) Σάμ. κ.ά. ἄσκημος ἐνιαχ. ἄσκημος Μέγαρ. ἄσκημους Λέσβ. ἄσκημους Λέσβ. ἄσκημο Τσακων. ἄσκημος Σκῦρ. ἄσκημους Λέσβ. (Πάμφιλ.) ἄσκημος Πόντ. (Ἰνέπ.) ἄσκημος Μύκ. Χίος Κεραμ. ἄδ-θημος Κύπρ. Χίος (Βίκ. Ὀλύμπ. κ.ά.) ἄδ-θημο Τσακων. ἄδκημος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. (Βούρμπιαν.) ἄδκημο Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄδκημον Καλαβρ. (Καρδ.) ἄδκημους Λέσβ. ἄσκημος Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Ὁξύλιθ.) Κάλυμν. Χίος (Νένητ.) γιάσκημος Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄσκημος, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἄσχημος. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η στ. 1001 ἄσχημον πρᾶμα κι ἄπρεπον, κατηγορία μεγάλη.

1) Δύσμορφος, δυσειδὲς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀσκημος ἄνθρωπος. Ἀσκημη γυναῖκα. Ἀσκημο παιδί κοιν. Ἀδκεμο γαρδέλλι (παιδίον) Ὁφ. Ἀδκεμέσσα ἐν' ἡ νύφε αὐτόθ. Ντ' ἄδκεμον θωρέαν ἐσ'! (πόσον ἄσχημον ὄψιν ἔχει!) Τραπ. Ἀδκεμον λαλίαν ἐθ' αὐτόθ. || Φρ. Ἀδκεμα κρέατα (τὰ αἰδοῖα) Κερασ. || Παροιμ. Ἀσκημέ μου, τί μᾶς λείπει, κι ὁμορφέ μου, τί νὰ φάμε; (ὅτι ὁ ἄσχημος ἀλλ' εὐπορος σύζυγος εἶναι προτιμότερος τοῦ ὠραίου ἀλλὰ πτωχοῦ) Κεφαλλ. Ἀς ἐν' τ' ὀρνίθι ἄσχημο κι ἄς ἐν' καλογεννούδικο (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Ἰνέπ.

